

CZEKAJ NA PANA

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Ps 27,14.

Pojęcie „czekania” w *Księdze Psalmów* wiąże się z posiadaniem i okazywaniem wytrwałej wiary. Wierzący są wezwani do czekania na Pana w kontekście spełnienia Jego obietnic, podobnie jak Abraham i Sara czekali na błogosławieństwo obiecane syna (Rdz 12,1-4; 21,1-5), spełnione po dwudziestu pięciu latach. Podobnie Izraelici czekali na wyzwolenie po 430 latach od zapowiedzi ich niewoli w Egipcie danej Abrahamowi, kiedy wyruszał do Ziemi Obiecanej (Rdz 15,13; Wj 12,40-41). Podobnie psalmiści z wytrwałą wiarą trzymali się obietnic Bożych, jak Daniel czekający na spełnienie proroctwa Jeremiasza o siedemdziesięciu latach niewoli babilońskiej (Jr 29,10-11) i powrót Judejczyków do Ziemi Obiecanej (Dn 9,1-2). Izraelici setki lat czekali na obiecane Mesjasza, aż nadeszła pełnia czasu i Jezus narodził się jako człowiek.

Na czekanie składają się dwa czynniki: (1) oczekiwanie spełnienia obietnicy i (2) oczekiwanie, iż to, co zostało obiecane, zostanie spełnione w określonym terminie czy czasie. Kiedy czekamy, aktywnie przygotowujemy się na spodziewane wydarzenie - czy to nową pracę, czy zawarcie małżeństwa, narodziny dziecka, ukończenie nauki, podróż, zadanie do wykonania itd. Zazwyczaj pewien czas upływa między zapowiedzią wydarzenia a jego realizacją. To samo dotyczy Bożych obietnic i spełnienia zapowiedzi wielkich wydarzeń w planie odkupienia.

Część II: Komentarz

Psalmiści posłużyli się sześcioma hebrajskimi słowami w celu wyrażenia wyzwań związanych z czekaniem. Rozważymy krótko każde z tych sześciu słów.

Qawah

Qawah to najczęściej stosowane hebrajskie słowo wyrażające koncepcję „nadziei”, które może także w formie czasownikowej oznaczać „czekać”, „oczekiwać”, „spodziewać się”. Z dwudziestu przypadków użycia słowa *qawah* w *Księdze Psalmów*, wszystkie dotyczą czekania na Pana: „Zaiste, wszyscy, którzy nadzieję pokładają w tobie, nie zaznają wstydu” (Ps 25,3; zob. Ps 69,7); „Niewinność i prawość niech mnie osłania, gdyż w tobie miałem nadzieję!” (Ps 25,21); „Jedynie w Bogu jest ucieszenie duszy mojej, bo w nim pokładam nadzieję moją!” (Ps 62,5). Wersety te wskazują, że nasza nadzieja powinna być zawsze pokładana w Panu, a wyraża się ona cierpliwym czekaniem na Niego.

Forma rzeczownikowa tego słowa - „nadzieja” (hebr. *tiqvah*) - także pochodzi od czasownikowego tematu *qawah*: „Tyś bowiem nadzieją moją, Panie, Boże, Tyś ufnością moją od młodości mojej” (Ps 71,5). Dla psalmisty jedyną nadzieją, jaką mamy, jest Bóg. Rozważając ulotność życia, psalmista woła do Pana: „W tobie jest nadzieja moja” (Ps 39,7).

Czasownik *qawah* może być użyty w negatywnym znaczeniu, jak w przypadku czekania na zniszczenie ludu Bożego z rąk wroga (Ps 56,7; 119,95). Negatywne użycie tego słowa przypomina nam, że jako grzesznicy czasami pokładamy nadzieję w czymś, co przynosi złe skutki. Aby ustrzec się tego błędu, musimy nasze oczekiwania wybierać sercem odrodzonym przez Ducha Świętego.

Jahal

Słowo *jahal* znaczy „czekać”, „mieć nadzieję”, „trwać”, „tęsknić”. Po słowo *qawah* jest najczęściej używanym czasownikiem w *Starym Testamencie* wyrażającym nadzieję. Z 48 przypadków 21 występuje w *Księdze Psalmów*. *Jahal* zazwyczaj łączy się z *qawah* (Hi 30,26; Ps 39,9; 130,5; Prz 10,28; 11,7; Iz 51,5).

W *Księdze Hioba* słowo *jahal* zazwyczaj oznacza próżną nadzieję, która wydaje się bezużyteczna i nie jest związana z Bogiem (Hi 6,11; 14,14; 29,21). Jednak inaczej jest w *Księdze Psalmów*. Bóg jest źródłem nadziei wyrażonej słowem *jahal*, na przykład: „Bądźcie mocni! A serce wasze niech będzie dzielne, wy wszyscy, którzy macie nadzieję w Panu” (Ps 31,25). „Niech spocznie na nas łaska twoja, Panie, ponieważ w tobie mamy nadzieję!” (Ps 33,22). „W tobie bowiem, Panie, pokładam nadzieję moją” (Ps 38,16). „W tobie jest nadzieja moja” (Ps 39,8). „Ufaj Bogu, gdyż jeszcze słać go będę” (Ps 42,12). „Zamroczyły się oczy moje od czekania na Boga mego” (Ps 69,4). Nasz Stwórca jest godny naszej ufności. Nasza ufność w Jego wierność i miłość jest podstawą prawdziwej pobożności i więzi Boga z ludźmi. Wiąż ta jest oparta na Jego miłosierdziu i dobroci, które okazuje On wszystkim, którzy Mu ufają (Ps 33,18; 147,11).

W świetle wspomnianych prawd biblijnych zwrócimy uwagę po raz kolejny na Ps 119. Według tego psalmu obiektem nadziei jest Słowo Boże (Ps 119,43.49.74.81.114.147). Ponadto słowa z ust Boga zapisane w *Piśmie Świętym* są jedyną prawdziwą podstawą chrześcijańskiej wiary. Na kartach *Pisma Świętego* i w zapisanych w nim obietnicach chrześcijanin znajduje pewności nadziei i zbawienia. Wróg dobrze to wie, więc atakuje *Biblię*, starając

się odwieść wierzących od prawdy i skłonić ich do przekonania, że *Pismo Święte* jest jedynie zbiorem mitów wymyślonych przez ludzi. Wszystkie dowody na autentyczność *Biblii*, jej odradzająca moc, wypełnione prorocтва i wspaniałe obietnice powinny nas skłaniać do wołania wraz z psalmistą: „Pełen nadziei na Jego słowo czekam” (Ps 130,5 BKR). Ponad wszystko nasza uwaga powinna być zwrócona na *Pismo Święte* jako źródło całej naszej nadziei.

Hkah

Czasownik *hkah* znaczy „czekać”, „trwać”, „oczekiwać”, „mieć nadzieję”. Podobnie jak poprzedni czasownik *jahal*, czasownik *hkah* odnosi się zazwyczaj do Boga (Iz 8,17; 30,18; 64,3; So 3,8).

Hkah tylko dwukrotnie występuje w psalmach. Pierwszy przypadek to Ps 33,20, pieśń wywyższająca Boga jako Stwórcę i Sprawcę istnienia świata (Ps 33,1-11). Ps 33,12 jest kluczowym werselem tego psalmu, a mówi o wyborze ludu Bożego przez Pana. To wybranie jest podstawą ufności pokładanej przez wierzących w Boga. Mamy ufać Bogu, a nie sile ramion, broni czy wojownikom (Ps 33,16-17). Psalmista ogłasza: „Nasze dusze oczekują na Pana, bo tylko On jest naszą pomocą i tarczą” (Ps 33,20). Jako ludzie żyjący w zeświecczonej, materialistycznej kulturze, zwykliśmy pokładać ufność w pieniądzach, zdolnościach i dyplomach, nauce i władzy, ale jako chrześcijanie mamy polegać wyłącznie na Panu.

Drugi przypadek użycia tego czasownika w Ps 106 wskazuje brak ducha cierpliwości i wytrwałości. Ps 106 jest psalmem historycznym, jak zauważyliśmy w poprzedniej lekcji. W Ps 106,6 autor wspomina cuda Bóg dokonane dla Jego ludu podczas eksodusu i pobytu na pustyni. Niestety, Izraelici „wkrótce zapomnieli o Jego czynach i nie czekali (*hkah*) na Jego rady” (Ps 106,13). Dzisiaj grozi nam podobne niebezpieczeństwo. Zbyt łatwo przychodzi nam zapomnianie, czego Pan dokonał w naszym życiu, wskutek czego trudno nam czekać na spełnienie Jego obietnic. Serce, które zapomina o czekaniu na Pana, może skłaniać się do podejmowania rozpaczliwych prób „pomagania” Mu w spełnieniu Jego obietnic, jak w historii Jakuba i jego matki Rebeki. Ich niecierpliwość w zapewnieniu błogosławieństwa Jakubowi za wszelką cenę stanowi mocne przypomnienie, iż powinniśmy czekać na Pana, a On w swoim czasie da nam to, co obiecał.

Dumah

Dumah to rzeczownik oznaczający „milczenie”, „odpoczynek”. „Odnosi się ono do milczenia śmierci (Ps 94,17; 115,17). (...) *Dumah* odnosi się do milczenia czy odpoczynku odzwierciedlającego zaufanie do Boga (Ps 39,3; 62,2) albo brak milczenia wynikający z pozornej nieaktywności Boga (Ps 22,3)” (*New International Dictionary of Old Testament Exegesis*, „*dumah*”, t. 1, s. 912).

Ps 62 używa tego rzeczownika w znaczeniu czekania w milczeniu. Słowo to jest użyte dwukrotnie w następujący sposób: (1) „Jedynie w Bogu jest uciszenie duszy mojej, od niego jest zbawienie moje” (Ps 62,2). (2) „Jedynie w Bogu jest uciszenie duszy mojej, bo w nim pokładam nadzieję moją!” (Ps 62,6).

W innych miejscach *Pisma Świętego* „czekanie” oznacza „milczenie”. W czasie czekania najlepszym sposobem wytrwania i zachowania niezłomności jest milczenie i rozmyślanie o Słowie Bożym. Takie nastawienie umysłu pomaga nam wytrwać i przygotować nas na próbę wytrwałości, jaką musimy przejść, zanim ujrzymy spełnienie naszych oczekiwań. *Pismo Święte* pociesza nas w naszym czekaniu takimi słowami: „Gdyż widzenie dotyczy oznaczonego czasu i wypełni się niezawodnie. Jeżeli się odwleka, wyczekuj go, gdyż na pewno się spełni, nie opóźni się” (Ha 2,3).

Sabar

Czasownik *sabar* jest używany rzadziej w powiązaniu z nadzieją w *Starym Testamencie* niż inne słowa, które rozważyliśmy wcześniej. *Sabar* znaczy „spodziewać się”, „mieć nadzieję”, „badać”. Psalmista stwierdza z ufnością: „Błogosławiony ten, którego pomocą jest Bóg Jakuba, którego nadzieja [*sabar*] jest w Panu, Bogu jego” (Ps 146,5). Ufanie Panu niesie szczęście wierzącemu nawet pośród prób. Studiowaliśmy powody, dla których możemy ufać Bogu i oddawać Mu cześć. Sednem tych powodów jest nadzieja.

Co ciekawe, psalmista używa słowa *sabar* dwukrotnie, by wyrazić czynność czekania i w ten sposób daje przykład, czym jest czekanie. Ps 104,27 i Ps 145,15 ukazują zwierzęta czekające na nakarmienie przez Stwórcę: „Wszystko to oczekuje na ciebie”; „Oczy wszystkich w tobie nadzieję mają”. Te obrazy przywołują na myśl słowa Jezusa: „Spójrzcie na ptaki niebieskie, że nie sieją ani żną, ani zbierają do gumien, a Ojciec wasz niebieski żywi je; czyż wy nie jesteście daleko zaciejsi niż one?” (Mt 6,26). Obrazy te uczą nas, że powinniśmy czekać z cierpliwym spodziewaniem się jak ptaki, bez bólesci i desperacji, na błogosławieństwa Nieba obiecane nam przez Boga. Kiedy kultuwujemy cierpliwość i pokorną dziecięcą wiarę, zostaniemy wzmocnieni w naszym oczekiwaniu. Nasza praktyka modlitwy stanie się dzięki temu mocniejsza.

Hil

Czasownik *hil* znaczy „rodzić”, „skręcać się”, „drzeć”, a także „doprowadzić do porodu”, „doprowadzić do urodzenia”. Tak więc Ps 37,7 można przetłumaczyć dosłownie: „Zdaj się na Jahwe i *trudź się* [albo *rodź się*] dla Niego”. Mamy tu do czynienia z sugestią, iż cierpliwe wytrwanie, które musi być naszym udziałem w oczekiwaniu na spełnienie Bożych obietnic, jest jak trud matki rodzącej dziecko. Ten czas cierpienia oznacza

wielki wysiłek, dotkliwy ból i łzy. Jednak nowo narodzone dziecko wynagradza oczekiwanie i doświadczenie cierpienia. Podobnie czekanie na Pana często obejmuje chwilową boleść i cierpienie, ale efektem będą obfite błogosławieństwa od Pana.

Część III: Zastosowanie

Nadzieja jest ważnym składnikiem każdego aspektu doczesnego i duchowego życia. Apostoł Paweł wymienia ją wraz z wiarą i miłością jako jedną z najważniejszych cnót owocnego, uduchowionego chrześcijańskiego życia (1 Kor 13,13).

Nadzieja motywuje nas do wytrwałości wobec choroby czy tragedii. Nadzieja jest ogniem, który płonie w nas, rozpalając pragnienie uchwycenia mocy zawartej w Bożych obietnicach. Ten płomień jest podsycany przez codzienne studiowanie *Pisma Świętego* i rozmyślanie o nim. Wszystkie problemy w naszym życiu znajdują rozwiązanie w biblijnej skarbnicy prawdy. Nadzieja jest jak dłoń chwytająca te bezcenne skarby i umieszczająca je starannie w sercu. Kiedy czekamy na Boże spełnienie, nasza wytrwałość zostanie poddana próbie, czasami przez godziny, czasami przez lata, ale nadzieja daje nam siłę niezłomną, bez względu na czas trwania i natężenie próby.

Z pewnością nadzieja jest cechą, która sprawia, że zwracamy oczy ku Niemu czekając na powtórne przyjście Jezusa.

Spotkania konsultacyjne dla nauczycieli szkoły sobotniej

- Przygotowanie merytoryczne do studium w najbliższą sobotę.
- Nauka technik prowadzenia zajęć w klasach.
- Dyskusja na temat metod prowadzenia studium.
- Przygotowanie do służby nauczania.
- Odpowiedzi na pytania związane z tematem studium.
- Wspólnota i wzajemne wsparcie nauczycieli.
- Modlitwa

każdy czwartek, godz. 20.00
pokoje 336 i 329 9515
hasło/ kod dostępu: Biblia